

TWT (1032) 1033 – Бедници

Да ли сте некада били у искушењу да завирујете у туђи живот? И не само то, већ и да закључите како дотични живи савршено!? Можда сте у школи имали другаре који су блистали на испитима. Просто сте жудили за таквим знањем и способностима. Можда имете колегу који од вас ради исте послове брже и боље? А можда сте на дужностима вође, али немате шансе да достигнете оне поред вас. Они све раде боље и то вас чини јадним преко сваке мере. Можда сте сав свој живот провели или проводите поред рођеног брата или сестре који су очигледни љубимци ваших родитеља. А и он/ она се својски труди да их задиви тако што ће вас надвисити у свему. Хоћу овим да кажем да је тако лако завидети другима. Тако нам је лако да поверујемо како сви други имају беспрекорне животе. Баш зато уживам док читам Рим 7 и 8. Апостол Павле на неки начин носи углед супер-апостола, човека који је див хришћанства. Али у овим поглављима он врло отворено говори о својим невољама и кризама вере. Зато мислим да би нам он свима рекао једно као прво: И не сањај да је мој живот савршен!

Наиме, од 21. стиха Рим 7, апостол говори о својим свакодневним борбама са грехом. Занимљово је да сам за себе каже да је бедан, да је јадан. Признајмо да ретко о овом човеку размишљамо као о јаднику. Рађе га видимо као одважног, јаког весника еванђеља. Не желимо да га посматрамо као јадног грешника. Али он сам каже у споменутом НЗ одељку: “Стога, налазим овај закон: кад хоћу да чиним добро, зло ми се намеће. Ја се, наиме, у свом унутарњем бићу веселим Божијем закону. Ипак, опажавам други закон који делује у мојим удовима, који ратује против закона мога ума и заробљава ме законом греха који је у мојим удовима. Јадан сам ја човек! Ко ће ме избавити овог смртног тела? Хвала Богу, који то чини кроз Господа Исуса Христа! Дакле, ја својим умом служим Божијем закону, а телом закону греха.” Апостол овде истиче два принципа, две силе које делују у њему самом. Једна сила је Божији Дух који је дошао у нас по покајању и вери у Исуса Христа. И Павле је преображен истим Духом. Наново је рођен. Постао је нови човек, особођен у потпуности власти Сотоне и греха. Постао је Божији човек. Позивам вас да се на исти начин одазовете Богу када чујете Радосну вест Исуса Христа. Христ је дошао у наш свет и дао живот за све нас, за грешнике. Прихватите га, захваљујте му и славите га за све. Он је Спаситељ који препорађа и кроз нови живот нам даје нови почетак. Нисмо више под осудом греха. Опрштено нам је.

О томе овде говори Павле. У нама, у нашем телу је снага новог живота. Али она није једина. У нама још увек живи грешни, стари човек. Зато нас НЗ и позива да свакодневно разапињемо тог старог човека. Он не умире и не предаје се лако. Морамо истрајно да усмрћујемо грех у свом телу. У том смислу Павле каже да је роб закона дела јер сила греха у њему није нестала. Само у слави неба ћемо бити слободни од овога, било да се Христ врати и донесе нам своје Царство са собом; било да умremo и дочекамо васкрсење славног, новог тела, о коме је реч у 1 Кор 15. А до тада? До тада павле себе у једну руке види као бедника, као јадника. Зато је траги-комично како ми погрешно гледамо једни друге. Мислимо да је други увек благословенији, као да му је Бог дао више јер га више воли. Ми то толико верујемо да постајемо несрећни. Али томе нема места у хришћанству. Павле је Коринћанима потанко морао да објашњава у 1 Кор 1 баш о овоме. Прекорева их

што су љубоморни, што завиде једни другима, што се деле и групаше, што се свађају и секташе. Гледају једни друге уместо да сви гледају само у Христа, да само њега следе и буду задовољни оним што јесу и имају у Богу. Али, не, они су рађе говорили – Ја сам Оавлов, ја сам Петров, ја сам Аполов. Ово је савршени рецепт за отпадништво од Христа. Ако хоћете мизеран живот, онда завидите другима на наводном савршеном животу који тај неко живи а ви не!

Сећам када ме је неком приликом посетио члан наше цркве. Био је баш овакав. Несрећан преко сваке мере. Једноставно – јадан. Жалио ми се како не схвата зашто га је Бог натоварио невољама и проблемима. А онда је почео да описје неке вернике који су по њему увек срећни, здрави и без проблема. Питао сам га да ли се он то шали са мном? Искрено ми је одговорио да се не шали, да му се чини да дотични има савршен живот. Морао сам да му кажем да ми је тај човек био на саветовању због врло озбиљних брачних проблема. Живео је живот који је био далеко од савршеног. Човек је ћутао у чуђењу, а мислио је сасвим супторно. Можда и ви имате сличне илузије. Ето, срећете некога на послу сваки дан и осим тога немате појма о тој особи. Увек је супер, насмејан, љубазан. И онда смо уверени да та особа живи боље од нас. Каква бесмислица. Па ми хришћани смо они који имају Духа, који по њему имамо увид у духовну димензију опроштења. Наравно, то није ствар за бахаћење и самовеличање. Напротив. Ми смо грешници којима је опроштено, и ништа више. А посебно се бедно осећамо зато што се још увек боримо са грехом!

Наша једина и истинска среће је у сазнању да нам је Бог Откупитељ, да нам је у Христу све опростио. И то је довољно да будемо задовољни и да не завидимо никоме. Зато ја радо благосиљам друге благословом којим сам и сам благословен. Примио сам милост и љубав Божију и желим да их поделим са другима. Драги моји, Господ не жели да завидимо био коме. Напротив! Радујмо се!